
Vergaderjaar 2004–2005 A

29 830 (R 1773)

Protocol tegen de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, tot aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad; New York, 31 mei 2001

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 30 september 2004

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 12 oktober 2004.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens een van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer of door de Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen onderscheidenlijk van Aruba te kennen worden gegeven uiterlijk op 11 november 2004.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste en tweede lid, en artikel 5, eerste en tweede lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 31 mei 2001 te New York totstandgekomen Protocol tegen de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, tot aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad (Trb. 2004, 37).¹

Een toelichtende nota bij dit Protocol treft u eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd.

Aan de Gouverneurs van de Nederlandse Antillen en van Aruba is verzocht hogergenoemde stukken op 12 oktober 2004 over te leggen aan de Staten van de Nederlandse Antillen en de Staten van Aruba.

De Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen en van Aruba zijn van deze overlegging in kennis gesteld.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
B. R. Bot

¹ Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.

TOELICHTENDE NOTA

1. Algemeen

Het op 31 mei 2001 te New York totstandgekomen Protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie (hierna: het VN Vuurwapenprotocol) (Trb. 2004, 37) verschaft tezamen met het op 15 november 2000 te New York totstandgekomen Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad (Trb. 2001, 68) (hierna te noemen VNGOC), het op 15 november 2000 te New York totstandgekomen Protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel (hierna: Protocol inzake mensenhandel) (Trb. 2001, 69) en het op 15 november 2000 te New York totstandgekomen Protocol tegen de smokkel van migranten over land, over de zee en in de lucht (hierna: Protocol inzake mensensmokkel) (Trb. 2001, 70), een kader dat de Verdragsluitende Partijen in staat stelt samen te werken bij de preventie en bestrijding van grensoverschrijdende georganiseerde criminaliteit in het algemeen.

De Europese Gemeenschap is op een aantal terreinen die door het VN Vuurwapenprotocol worden bestreken, bevoegd. De Europese Commissie heeft het VN Vuurwapenprotocol daarom op 16 januari 2002 namens de Gemeenschap ondertekend. Inmiddels heeft de Commissie een voorstel aan de Raad van de Europese Gemeenschappen gedaan voor besluiten van de Raad tot bekrachtiging namens de Europese Gemeenschap van het VNGOC en de protocollen inzake mensenhandel en mensensmokkel. Commissie is bezig om de nodige besluiten daartoe voor te bereiden. Het VN Vuurwapenprotocol bevat bepalingen die de wijziging van bestaande en de invoering van nieuwe communautaire regelgeving vereisen. In dat licht acht de Commissie het thans nog niet passend om een voorstel te doen voor een besluit tot bekrachtiging van het protocol. Kort na de totstandkoming van het VN Vuurwapenprotocol is onder voorzitterschap van de Europese Commissie een overleg gestart in verband met de gecoördineerde implementatie van het protocol. Enkele uit het protocol voortvloeiende verplichtingen waarvoor gemeenschapscompetentie bestaat, vereisen namelijk uitvoering. Thans wordt door de Commissie nagegaan hoe groot haar rol hierbij is.

Het VN Vuurwapenprotocol strekt tot aanvulling van het VNGOC. Met het protocol is een noodzakelijk internationaal instrument gecreëerd welke tot doel heeft, ten behoeve van de preventie, bestrijding en uitbanning van de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, de samenwerking tussen de Verdragsluitende Partijen te bevorderen, te vergemakkelijken en te intensiveren.

De controle van de grensoverschrijding van vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, en de strafbaarstelling van elke transactie die in strijd is met het protocol, staan centraal in het VN Vuurwapenprotocol. Het protocol beoogt zijn doelstelling te bereiken door de Verdragsluitende Partijen te verplichten bepaalde gedragingen in hun nationale wetgeving strafbaar te stellen.

Ter ondersteuning hiervan creëert het protocol voorts een systeem bestaande uit (minimum) voorzieningen ter bestrijding en voorkoming van de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, en ten behoeve van de opsporing en vervolging van de strafbaar gestelde feiten.

Het protocol voorziet ten eerste in een uitgebreide procedure met betrekking tot de invoer, uitvoer en doorvoer van vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie. Het is de Verdragsluitende Partijen,

zonder medeweten en toestemming van alle betrokken Verdragsluitende Partijen, niet toegestaan vuurwapens en aanverwante voorwerpen in, uit of door te voeren. Alvorens grensoverschrijding van een vuurwapen plaatsvindt, dienen beide Verdragsluitende Partijen hiervoor door middel van het verlenen van een vergunning dan wel autorisatie toestemming te verlenen. Indien niet aan dit uitdrukkelijke toestemmingsvereiste wordt voldaan, volgt een strafrechtelijk onderzoek, eventueel gevolgd door vervolging en sanctiëring. Deze procedure heeft het oogmerk een bepaalde mate van transparantie te waarborgen, waardoor de Verdragsluitende Partijen meer inzicht verkrijgen in de (illegale) handel van vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie. Daarnaast is in het protocol een aantal maatregelen opgenomen dat de vervaardiging van vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie reguleert.

Ter verwezenlijking van zijn doelstelling voorziet het VN Vuurwapenprotocol voorts in de verplichting tot het markeren van vuurwapens. Elk vuurwapen dient na vervaardiging of bij invoering, te worden voorzien van een uniek, op mechanische wijze aan te brengen, merkteken, met als doel het vuurwapen en de herkomst van het vuurwapen onmiddellijk te kunnen identificeren en tevens eenvoudig te kunnen traceren, oftewel het systematisch volgen van het vuurwapen en, indien mogelijk, van aanverwante voorwerpen vanaf de fabrikant tot aan de koper. Zowel op nationaal als op internationaal niveau is men in de strijd tegen de illegale handel afhankelijk van de mogelijkheden tot het identificeren en traceren van afzonderlijke vuurwapens. Het markeren van vuurwapens draagt aldus in belangrijke mate bij aan de preventie en bestrijding van illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie. In die zin beoogt het VN Vuurwapenprotocol van betekenis te kunnen zijn in de strijd tegen de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens.

Zoals in de artikelsgewijze toelichting zal worden uiteengezet, is het merendeel van de in het VN Vuurwapenprotocol vervatte onderwerpen reeds op vergelijkbare wijze geregeld in bestaande Nederlandse nationale regelgeving.

Naar verwachting noopt het protocol daarom slechts tot een beperkte aanpassing van de Nederlandse regelgeving. Met name de bepalingen met betrekking tot de markering van vuurwapens, zullen moeten worden uitgewerkt in de Wet wapens en munitie (Wwm).

2. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Artikel 1 ziet op de juridische relatie tussen het protocol en het verdrag. Zoals reeds werd uiteengezet in het algemene deel van deze toelichting, vult het protocol het verdrag aan en dienen het protocol en het verdrag tezamen te worden gelezen en uitgelegd. Dit brengt met zich, dat de door het protocol strafbaargestelde gedragingen, mits in het protocol niet anders is bepaald, tevens onder het regime van het verdrag vallen. Ook artikel 37 van het verdrag schrijft deze gezamenlijke interpretatie voor, met dien verstande dat het vierde lid aanvullend bepaalt, dat het doel van het protocol bij de duiding van deze bepalingen richtinggevend is.

Artikel 2

Het onderhavige artikel bevat de reeds in het algemeen gedeelte beschreven doelbepaling van het protocol.

Artikel 3

Dit artikel bevat de begripsbepalingen. Aan de hand van deze definities wordt aan de reikwijdte en het object van het protocol nader invulling gegeven.

Vuurwapen

Het vuurwapenbegrip dat in het VN Vuurwapenprotocol wordt gehanteerd, kenmerkt zich ten eerste door het criterium van draagbaarheid. Vuurwapens die niet door een persoon zonder enige vorm van hulp, kunnen worden vervoerd of gedragen, worden daarmee uitgesloten van de werking van het protocol. Daarnaast zijn wapens waarmee door middel van een natuurkundig proces, een lading hagel, een kogel of projectiel, kan worden afgeschoten, zoals lucht-, gas- en veerdrukwapens, geen vuurwapens in de zin van het protocol. Antieke vuurwapens en replica's hiervan zijn ook uitgesloten van de werking van het protocol, met dien verstande dat de definitiebepaling de Verdragsluitende Partijen de mogelijkheid biedt de begrippen «antiek vuurwapen» en «replica» overeenkomstig hun nationale recht te definiëren.

Onderdelen en componenten

Deze begripsbepaling is opgenomen om te voorkomen dat regels betreffende grensoverschrijding van een vuurwapen, kunnen worden omzeild door het vuurwapen simpelweg te demonteren. Daarom is het merendeel – het markeren van de onderdelen en componenten van vuurwapens is niet vereist (zie artikel 8) – van de voorschriften en strafbepalingen, voortvloeiende uit het protocol, eveneens van toepassing op onderdelen en componenten van vuurwapens.

Slechts voorwerpen of vervangende voorwerpen die speciaal zijn ontworpen voor een vuurwapen en essentieel zijn voor de werking van een vuurwapen, vallen onder de noemer «onderdelen en componenten». Voorwerpen met andere en brede toepassingsmogelijkheden vallen aldus niet binnen de begripsbepaling. Ter verduidelijking wordt in het artikel een aantal speciaal voor een vuurwapen ontworpen en voor de werking essentiële voorwerpen genoemd.

Vanwege het speciale karakter van geluiddempers en overige, in het vuurwapen geïntegreerde geluiddempende voorzieningen en het extra gevaar dat gedempte vuurwapens voor de veiligheid van de samenleving en de rechtsorde vormen, zijn deze geluiddempers en geluiddempende voorzieningen ook expliciet opgenomen.

Munitie

Ten behoeve van een effectieve controle van de in-, uit- en doorvoer van munitie is gekozen voor een ruime begripsbepaling. Onder munitie wordt zowel de volledige patroon, als de onderdelen van de patroon, verstaan, met dien verstande dat voor de onderdelen een autorisatie is vereist.

De gedachte hierachter is, dat afzonderlijke onderdelen van de patroon in bepaalde gevallen gemakkelijk kunnen worden vervoerd en vervolgens op de plaats van bestemming eenvoudig kunnen worden gemonteerd tot een volledig patroon.

De voorwaarden betreffende de in-, uit- en doorvoer gelden tevens voor munitie. Het markeren van munitie is niet vereist (zie artikel 8). Informatie met betrekking tot munitie, benodigd voor het traceren en identificeren behoeft, indien dit niet passend en praktisch uitvoerbaar is, niet te worden bewaard (zie artikel 7).

Artikel 4

Het VNGOC is met name van toepassing op grensoverschrijdende en georganiseerde vormen van bepaalde strafbare feiten. Dit geldt eveneens

voor het onderhavige protocol. Het eerste lid van artikel 4 bepaalt, dat het protocol er met name op is gericht om het illegaal vervaardigen en verhandelen van vuurwapens en aanverwante voorwerpen te voorkomen, en het opsporen en vervolgen van, op basis van dit protocol strafbaar gestelde feiten te faciliteren, voor zover deze strafbare feiten grensoverschrijdend van aard en in georganiseerd verband gepleegd zijn. Het protocol bevat evenwel (straf)bepalingen die gericht zijn op vormen van criminaliteit die deze elementen niet bevatten. Gelet op het bepaalde in artikel 34 VNGOC is de verplichting tot strafbaarstelling van de door het onderhavige protocol omschreven strafbare feiten immers niet beperkt tot de grensoverschrijdende en georganiseerde vormen daarvan.

In het tweede lid worden gevallen waarin de nationale veiligheid in het geding is, van de werking van het protocol uitgezonderd.

Artikel 5

Het onderhavige artikel bevat de verplichting tot strafbaarstelling van een aantal gedragingen. De inhoud van de strafbare feiten wordt voor een groot deel ontleend aan artikel 3 waarin de kernbegrippen «illegale vervaardiging» en «illegale handel» worden gedefinieerd. Door middel van de verplichting tot strafbaarstelling wordt gewaarborgd, dat de Verdragsluitende Partijen een wettelijk kader scheppen welke enerzijds legale vervaardiging van en handel in vuurwapens en aanverwante voorwerpen mogelijk maakt, en aan de hand waarvan anderzijds illegale activiteiten kunnen worden geïdentificeerd en de plegers van deze strafbare feiten vervolgens kunnen worden vervolgd en bestraft.

De strafbare feiten zijn in te delen in drie groepen waarin respectievelijk het illegaal vervaardigen, het illegaal verhandelen en, kort gezegd, het manipuleren van markeringen, centraal staat. Het illegale vervaardigen omvat drie strafbare feiten, te weten, het vervaardigen van vuurwapens zonder markering, het vervaardigen van vuurwapens uit illegale of illegaal verhandelde onderdelen en componenten, en het vervaardigen van vuurwapens zonder vergunning of autorisatie. Op deze wijze wordt het gehele productieproces afgedekt. Het illegaal verhandelen omvat twee strafbare feiten: de overdracht van of via het grondgebied van een Verdragsluitende Partij naar het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij zonder vergunning of autorisatie, en de overdracht van of via het grondgebied van een Verdragsluitende Partij naar het grondgebied van een andere Verdragsluitende Partij van ongemarkeerde vuurwapens. De derde groep wordt gevormd door een enkel strafbaar feit, namelijk het vervalsen of onrechtmatig uitwissen, verwijderen of wijzigen van de markering(en) op vuurwapens. Aan de hand van de markering kunnen deze vuurwapens namelijk worden geïdentificeerd en getraceerd. In aanvulling op de vijf bovengenoemde strafbare feiten, voorziet het tweede lid in de verplichting tot strafbaarstelling van, onder andere, poging tot, medeplichtigheid aan en het uitlokken van deze strafbare feiten.

De Nederlandse wapen- en strafwetgeving voorziet reeds in een aantal verbods- en strafbepalingen. Op grond van artikel 9, eerste lid, van de Wwm is het (onder meer) verboden zonder erkenning – illegaal – een vuurwapen en munitie te vervaardigen of te verhandelen. Voorts behelst artikel 14, eerste lid, van de Wwm een verbod op het doen binnenkomen of doen uitgaan van een (vuur)wapen zonder consent. Ingevolge artikel 55 van de Wwm juncto Titel IV en V van het Wetboek van Strafrecht, is het handelen in strijd met deze verbodsbepalingen alsmede poging en uitlokking daartoe en voorbereiding en medeplegen daarvan, strafbaar gesteld.

Aan de verplichting tot strafbaarstelling van onderscheidenlijk het bij vervaardiging niet aanbrengen van een markering, de in- en uitvoer van ongemarkeerde vuurwapens en het manipuleren van de markering(en), dient nog uitvoering te worden gegeven.

Artikel 6

Dit artikel voorziet in een aantal bepalingen betreffende de inbeslag-neming van vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie. De bepaling dient – zo bepaalt immers artikel 1 van het protocol – in samenhang met de artikelen 12 tot en met 14 van het VNGOC te worden gelezen. Illegaal vervaardigde of verhandelde vuurwapens en aanverwante voorwerpen worden in het verdrag beschouwd als zijnde goederen verkregen uit de door het verdrag strafbaargestelde feiten, dan wel als goederen bestemd voor gebruik tijdens het plegen van deze strafbare feiten. Vanwege het gevaarzettende karakter van vuurwapens en aanverwante voorwerpen, is in dit verband gekozen voor een op deze goederen toegesneden aanvullende bepaling. De procedure van inbeslag-neming behoeft namelijk aanvullende veiligheidseisen. Op deze wijze kan worden voorkomen, dat de in beslag genomen goederen in verkeerde handen terechtkomen. Gezien het gevaarzettende karakter van goederen als vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, is verkoop na inbeslagname, in beginsel, niet passend.

De Nederlandse wetgeving voorziet reeds in een regeling betreffende inbeslagneming. Op grond van artikel 52 Wwm kunnen vuurwapens en aanverwante voorwerpen, indien sprake is van een vermoedelijke overtreding van de Wwm te allen tijde in beslag worden genomen door ambtenaren met algemene opsporingsbevoegdheid. Voorts wijst het «Besluit inbeslaggenomen voorwerpen» het Korps Landelijke Politiedienst (hierna: KLPD) aan als bewaarder onder wiens hoede de betreffende inbeslaggenomen voorwerpen worden gesteld. Het besluit stelt tevens de nodige eisen aan de bewaring. Zo dient de bewaarder de nodige maatregelen te treffen om ontvreemding van deze voorwerpen tegen te gaan. Op grond van Titel II A, Eerste afdeling, van het Wetboek van Strafrecht kan de onttrekking aan het verkeer van de inbeslaggenomen vuurwapens en aanverwante voorwerpen worden uitgesproken.

Artikel 7

Dit artikel voorziet, ten behoeve van het traceren en identificeren en het voorkomen en opsporen van de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, in de verplichting tot het voeren van een gedegen administratie. Het systematisch volgen van een vuurwapen is zonder een dergelijke administratie namelijk niet mogelijk.

Het ontbreken van een administratie kan tot gevolg hebben dat het opsporen, onderzoeken en analyseren van de illegale vervaardiging en illegale handel, door de Verdragsluitende Partijen, wordt bemoeilijkt en zelfs onmogelijk wordt.

Dit artikel noopt niet tot aanpassing van Nederlandse regelgeving. Op grond van artikel 12 van de Regeling wapens en munitie (Rwm) is de erkenninghouder of beheerder verplicht een doorlopend register bij te houden. Dit register dient uit bepaalde registraties te bestaan, welke aan strikte eisen zijn onderworpen. Voorts is de korpschef ingevolge artikel 47 van de Rwm verplicht afzonderlijke administraties te voeren. In de administraties dienen, onder andere, kopieën van de door hem verstrekte consenten te worden bewaard. Het consent bevat onder meer de naam en het adres van de verkoper of de overdragende persoon en van de koper of

verwervende persoon of van de eigenaar, het adres waarnaar de vuurwapens zullen worden verzonden of verstuurd en gegevens ten aanzien van de te volgen route en bestemming. Informatie ter voorkoming en bestrijding van (schiet)wapendelicten en daarmee samenhangende strafbare feiten en ter opsporing en vervolging van verdachten van strafbare feiten worden opgeslagen in een vuurwapenregistratiesysteem. Terzake van verdachten van voornoemde strafbare feiten en betrokkenen bij incidenten en strafbare feiten, worden onder meer de (schiet)wapen- en munitiegegevens opgenomen. Ten aanzien van de informatie opgeslagen in dit politieregister geldt een bewaartermijn van tien jaar die aanvangt na het jaar van opname van de gegevens.

Artikel 8

Artikel 8 vormt de kernbepaling van het VN Vuurwapenprotocol. De Verdragsluitende Partijen zijn verplicht om vuurwapens tijdens de vervaardiging te voorzien van een uniek merkteken. Daarnaast dient een ingevoerd vuurwapen te zijn of worden voorzien van een eenvoudige markering. Dit merkteken dient ter identificatie en vormt de basis voor de administratie. Zonder markering is het individualiseren, en daarmee het traceren van een vuurwapen, een onmogelijkheid. Daarentegen is het markeren van onderdelen en componenten van vuurwapens om redenen van praktische onuitvoerbaarheid, niet vereist.

Aan de verplichting tot markering dient uitvoering te worden gegeven in de Nederlandse wapenwetgeving. Thans vindt een verkenning plaats van de verschillende wijzen waarop invulling kan worden gegeven aan de verplichtingen die uit het onderhavige artikel voortvloeien.

Artikel 9

Het onderhavige artikel beoogt het illegaal opnieuw gebruiksklaar maken van voor gebruik ongeschikt gemaakte vuurwapens, te voorkomen. Door het stellen van technische vereisten, wordt het voor gebruik ongeschikt maken van vuurwapens een onomkeerbare handeling.

De Nederlandse regelgeving voldoet aan deze verplichting. In bijlage II bij de Rwm wordt beschreven op welke wijze vuurwapens voor gebruik ongeschikt dienen te worden gemaakt. Op grond van artikel 18, eerste lid, onder a, van de Rwm wordt uitsluitend voor vuurwapens die voor gebruik als zodanig ongeschikt zijn gemaakt, vrijstelling verleend.

Artikel 10

Artikel 10 voorziet in de verplichting tot het inrichten, dan wel handhaven van een effectief vergunning- of autorisatiestelsel, waarmee de invoer, uitvoer en doorvoer van vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie kan worden gecontroleerd.

Tezamen met artikel 7, formuleert het derde lid voorts de minimumeisen waaraan de invoer- en uitvoervergunningen of de autorisatie, en de begeleidende documenten moeten voldoen.

Nederland beschikt over een effectief stelsel ter verlening van bevoegdheidsdocumenten. Het doen binnenkomen of uitgaan, alsmede het doorvoeren van vuurwapens, aanverwanten en munitie is op grond van artikel 14 Wwm slechts toegestaan indien wordt beschikt over een consent. Consenten worden onderverdeeld in consenten tot binnenkomen, consenten tot doorvoer en consenten tot uitgaan. Een consent-verlening is onderworpen aan strikte eisen.

Artikel 11

Artikel 11 schrijft de preventieve en beveiligingsmaatregelen voor welke nodig zijn om diefstal, verlies of verduistering en illegale vervaardiging en handel op te sporen, te voorkomen en uit te bannen.

Ingevolge artikel 10, eerste lid, onder b, van de Wwm dient de bedrijfsruimte van de wapenhandelaar respectievelijk wapenproducent aan bepaalde veiligheidseisen te voldoen. Deze eisen zijn nader uitgewerkt in artikel 11 en bijlage IV van de Rwm.

Voorts stelt de Minister van Justitie op basis van artikel 33, eerste lid, van de Wwm, (aanvullende) veiligheidseisen aan (bedrijfs)ruimten en vervoermiddelen, waarin vuurwapens, aanverwanten en/of munitie worden bewaard of vervoerd.

Artikel 12, 13 en 14

Deze artikelen scheppen een kader welke de samenwerking tussen de verdragspartijen op verschillende terreinen, mogelijk maakt. Zo bepaalt artikel 12, vierde lid, dat de Verdragsluitende Partijen samen dienen te werken bij zowel het traceren van vuurwapens, als het traceren van hun onderdelen en componenten en munitie, die mogelijk illegaal zijn vervaardigd of verhandeld.

Het bepaalde in artikel 12 en 13 doen niets af aan het bepaalde in artikel 27 en 28 van het verdrag waarin de basis wordt gelegd voor de samenwerking tussen de Verdragsluitende Partijen. De bepalingen vormen gezien het specifieke terrein dat het protocol beslaat een noodzakelijke specifieke aanvulling op het verdrag.

Vanwege het onderwerp van het protocol, is het uit het oogpunt van effectiviteit in sommige gevallen wenselijk, zo niet noodzakelijk, om de samenwerking tussen de Verdragsluitende Partijen in het kader van het protocol via een door elke Verdragsluitende Partij aangewezen nationaal orgaan te laten plaatsvinden. Artikel 13, tweede lid, voorziet in deze mogelijkheid. Op grond van het verdrag en onderhavig bijbehorend protocol kan de samenwerking aldus op een aantal manieren, variërend van algemeen tot specifiek, worden geregisseerd.

Artikel 15

Dit artikel heeft tot doel de regulering van «brokering» oftewel makelaarsactiviteiten te stimuleren, opdat zoveel mogelijk activiteiten die betrekking hebben op de verspreiding van vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie kunnen worden gecontroleerd. Bemiddelaars vervullen namelijk vaak een centrale rol in het tot stand brengen van transacties en overdrachten van vuurwapens en aanverwante voorwerpen. Door deze groep te onderwerpen aan, bijvoorbeeld, een vergunningstelsel, kan ten behoeve van opsporingsonderzoek en het traceren van vuurwapens meer inzicht worden verkregen in de makelaarsactiviteiten.

De Nederlandse wapenwetgeving voorziet in een dergelijk vergunningstelsel. Op grond van het Besluit financieel verkeer strategische goederen 1996 is indien sprake is van handelingen ten behoeve van het financiële verkeer met betrekking tot de transitoe- en driehoekshandel van goederen waarvan de uitvoer zonder vergunning van de Minister van Economische Zaken verboden is, een Vergunning Financieel Verkeer vereist. Alle strategische goederen, waaronder vuurwapens, vallen onder deze vergunningplicht. Het handelen zonder de betreffende vergunning is strafbaar op grond van de Wet op de economische delicten. Daarnaast

verbiedt de Wwm de handel in (vuur)wapens zonder erkenning en stelt deze strafbaar. Dit verbod strekt zich tevens uit tot handelingen die als bemiddeling kunnen worden bestempeld.

3. Koninkrijkspositie

De regering van Aruba heeft laten weten medegelding van het VN Vuurwapenprotocol wenselijk te achten. Ze heeft daarbij te kennen gegeven dat er nog wel nadere uitvoeringswetgeving nodig is. De Arubaanse wetgeving voorziet in hoofdlijnen wel reeds in de voor uitvoering van het protocol vereiste regels.

De regering van de Nederlandse Antillen heeft aangegeven zich nog over de wenselijkheid van medegelding van het protocol te willen beraden. . Teneinde het mogelijk te maken dat, wanneer de regering van Aruba heeft voorzien in de noodzakelijke uitvoeringswetgeving en de regering van de Nederlandse Antillen medegelding wenselijk acht en heeft voorzien in eventuele uitvoeringswetgeving, die medegelding direct tot stand wordt gebracht, wordt de goedkeuring voor het gehele Koninkrijk gevraagd.

De Minister van Justitie,
J. P. H. Donner

De Minister van Buitenlandse Zaken,
B. R. Bot